

انتفاضة - Intifada

Oferenda dos poetas galegos a Palestina

CANTO A PALESTINA

¡Meu pobo irmán expoliado!

Quen resiste triunfará.

*“Xerusalén, se algún día
eu esquenzo o teu penar,
que un raio me fenda ao medio,
me caia a testa no chan”.*

*Sei dos teus mozos roubados
dos propios brazos das nais
por soldados opulentos
cebados no Capital.*

Bernardino Graña
“Canto a Palestina”

*Sei dos servos e labregos
que con coiros dos camiños,
con fracos brazos, coas uñas,
deféndense de Goliath.*

*Sei dos servos e labregos
que con coiros dos camiños,
con fracos brazos, coas uñas,
deféndense de Goliath.*

*Sei das mozas beduínas
crucificadas en coiros.
Sei dos osos machacados
e dos furados nas mans.*

Bernardino Graña
“Canto a Palestina”

*Sei de Habis Al-Mayali,
miseria, traidor, verdugo,
que por trinta viles dólares
vendeu o pobo, o seu lar.*

*Sei de Aud An-nablusi
que no cárcere de Akka
gravou en carbón nos muros,
na última noite, un cantar.*

*Sei de Ráya Al-Amax de
negro pelo fermoso
que contestou con mil balas
aos invasores de Ammán.*

Bernardino Graña
“Canto a Palestina”

*Sei de Nimer Al-Adwan,
paixón de tigre brincando
e morrendo contra os tanques
xunto a escola nacional.*

*E de Al-Mahmud e AbudDaud,
e os poetas Habib Qahwayi
e Al-Qasim e dasuqi,
Darwix e Taufiq Fayyad.*

*¡Kafre Qasim arrasada!
E Lidda e Irbid e
Azzarqa...
Sementade a vosa idea
coma o fermento no pan.*

Bernardino Graña
“Canto a Palestina”

*¡Pequenos esfarrapados
poñendo en alto risoños
dous dedos cara a esperanza
da victoria de mañá!*

*¡Xentes de unión, de firmeza,
ergueitas coma un trival!
Igual que o sol resistide.
O voso día virá.*

*¡Meu pobo irmán expoliado!
Quen resiste triunfará.*

Bernardino Graña
“Canto a Palestina”

***X**erusalén espera a vosa entrada,
pobo alumado polo sufrimento
da alma vosa adherida ó pavimento
na dolorosa vía ensanguentada,*

***e** en Palestina amencerá a xornada
máis fraternal, e bailarán ó vento
mil pendóns celebrando o acabamento
da venenosa besta abominada.*

***Sobre** da terra o que ficou da guerra,
baixo da terra as vítimas da crúa
testa triforme da animalla aleive,*

***e** vós daredes nova luz á terra
mudando a cruz, o hexáculo e a lúa
nunha estrela vermella e laica e ceibe.*

*Darío Xohán Cabana
"Ós combatentes
palestinos"*

Algún deles pousou con chumbo na túa boca

*as palabras carrexadas con amor:
oliveira, cadelo, casa, rocha... E
os teus ollos axiña*

*entre tebras aprenderon a
furar nos muros inimigos.*

*Descubríche-lo teu corpo
adolescente entre barricadas e
suores indomables, foron horas
celestes e terribles*

*con maus de fogo e unllas aceiradas
rabuñando nos suburbios de Beirut.
A noite que soñaches coa túa patria
deixaches de ser neno Hossain.*

*Luís González Tosar
"Para Hossain"*

***E**u te contemplo nun xornal aberto
a miles de leguas de distancia.*

*Chégame o teu corpo,
o teu sorriso transparente,
ese teu brazo acantazando á Historia,
mentres remato solitario o meu
almorzo de pan branco e doce
mermelada.*

*Pecho estes ollos
para acurtar estrelas
aquí moi lonxe,
cando lle arde a pel toda á miña terra,
e son un neno contigo Hossain.*

*Si, dous nenos armados con xoguetes
tiznados de cinza e de voallas.*

*Luís González Tosar
"Para Hossain"*

*P*uiden vencer aquela vez a morte,
cando o ceu se abateu sobre nós en forma de metralla
e o cheiro animal do sangue
ocultou para sempre o dos limoeiros na casa dos meus
pais.

O ceu aproximou-se até eu o tocar cos
dedos e estaba vivo e quente como o ventre
das feras, pero era enxofre e mancava os
calcañares
con arestas e cal.

Despois houvo un silencio entre os meus sete
anos aquel pátio onde á tarde brincava
perseguindo os insectos.

Pilar Pallarés
(Neno palestino con gato
despois do bombardeo)

*Sorrin cando me fotografou co meu gato Kamal entre os
escombros*

*un dos homes franceses,
sorrin e avancei altivo como os guerreiros e os profetas
porque as cancións da avoa din que a pátria está perto
e a vitória non tarda.*

Resistin aquela morte e outras mortes

*e non ollei atrás
e cando os nosos soldados saíron expulsos da cidade,
dei-me presa en medrar
e fun soldado
e erguin contra Israel o brazo e a razón,
o peso dos meus soños
e unha patria a cumprir-se.*

Pilar Pallarés
(Neno palestino con gato
despois do bombardeo)

As provenzas do mundo volverán a chorar

*Por ti se morres triste, Palestina,
Se non deixan facer cara ás rexións do aire,
Se acenden os ferrollos de íntimas casas brancas;
Se as deixan dirixirse ás abismos do pranto,
Cegas, innumerables, sometidas.*

*Porque as casas e o sangue necesitan a terra,
Necesitan abrirse ou camiñar a modo sobre os días,
Necesitan ser puras, descalzarse ou espirse
Para soñar coa nube, co voo, co seu amparo leve.*

*Se te deixan caer sobre os ósos do tempo,
Sobre as mortas ruínas, sobre as pedras,*

Ramiro Fonte
"As provenzas do mundo
volverán a chorar"

Volverán a facerse un pouco inútiles

Tódalas rosas brancas, o loureiro

O meu país sen nome, e o meu país terrible,

Non saberemos máis como mira-lo Sur,

E as Provenzas do mundo

Morrerán outra volta

Para poder chorarte.

E nós seremos

Aínda máis o estranxeiro

Que, na noite sagrada,

Busca unha terra limpa.

Se non alcanza nada, cando menos

Dirá que sabe o nome das patrias que perdeu;

Soñará cun país que soña o mar.

Será testigo.

Ramiro Fonte
**“As provenzas do mundo
volverán a chorar”**

*Sen río e da auga mortificada pola seca
pés negros de sendeiros varnizados de po e vento e
milleiros de pedazos de pallas dun centeo que non comes
onde os máis vellos e os máis vellos cós máis vellos
nomadearon facendo súa cada terra que era terra que non
tiñan por ti que agora careces da mesma terra que medra
é increíble mesmo se mantén a casa que habitas derrubada
de sombras inexistentes no sol de poeira que percibes
recíbe-las pedras como herdo magnífico
embotélla-lo animal que os fusís xa levan dentro
míranos occidentais apodrecidos nos nosos solas de
préstamo bancario enfía as túas pedras e
avergónzanos mentres habilitas da túa infancia unha
adolescencia rodeada de mortos máis vivos
cás nosas historias de ondulantes corredores demócratas*

*Avergónzame de ter un tempo no que escribo
avergónzame cos teus dedos da terra que só teñen os teus ollos*

*Xela Arias,
1989*

Nin mel, nin dátiles, nin leite.

Apañá, mozo, pedras

do granito de Derry en Gangas.

Que Rentería che poña vésporas nos ollos.

Alí esta a svástica de David,

vergoña.

*Que o deserto e os seus xenetes mortos veña no
teu socorro, mozo.*

Apañá pedras, fillo,

e quéntaas entre camisola e ventre.

Leve o cantazo

*cheiro nas súas micas a árabe colérico. Non
collas, mozo, rosas;*

*nin as escuras de Damasco nin as macias de Alexandría,
rosas sen arrecendo.*

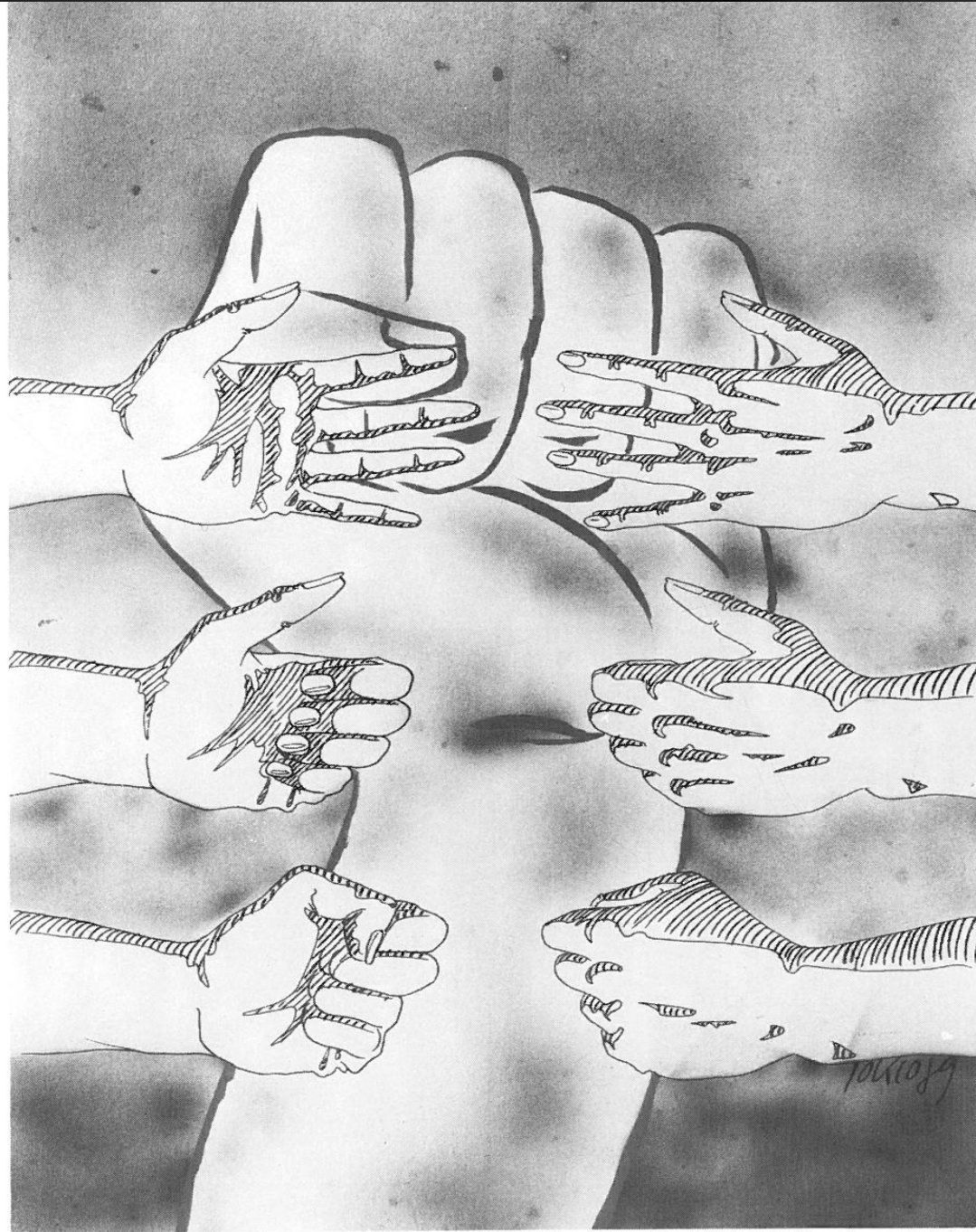
*Pilla pedras, adolescente de nardo que non escancia copas en
ningunha asida.*

*Érguete, sigue, bate abáteos, insurrecto. Expulsa a
Sión de Celanova,*

*mozo nacional popular de Palestina escrava. Nin mel,
nin dátiles, nin leite.*

Dispara, mozo, pedras.

X. L. Méndez Ferrín
“Intifada”

Cheira a fútbol nas baldosas da cidadela
Cheira o coiro que locen os nocellos e o que desloquen os pulsos
Cheiran as xuntas das lousas
e cheiran as sandalias e as botas e as zapatillas
e mesmo os pés descalzos cheiran
Cheira a tarde a recendo de serán cando é concerto de familias
e mentres a fin
do verán
semella acubillarse entre o cemento de hoxe e a pedra de onte
os fios dos ioiós abren ortopedias para xogarmos libres
para bailar
para regatear
correr andar furar
á vez que bandadas de adultos aprenden a
analizar conflitos
baleirar probetas con conflitos
cambiar cueiros conflictivos
deseñar conflitos
explorar resolucións a conflitos
falar noutros idiomas sobre conflitos
gañar conflitos
hipotecar conflitos
ignorar conflitos
laiarse de conflitos
molestar con preguntas conflictivas como se hai arañas na lúa ou non
nomear por orde alfabética os autores de cantos libros de poemas

CHE IRA

MONCHO IGLESIAS MÍGUEZ

o -

[...]

¡PO!

Diario dunha viaxe a Palestina

Emilio Alonso

PEDRAS DE PALESTINA

*Os palestinos apedran carros de combate sionistas
E paréceme moi ben
Tamén me parecería moi ben que os palestinos lanzasen mísiles contra os carros de
combate sionistas
Pero os palestinos non teñen mísiles
Teñen pedras
Só teñen as súas pedras
As pedras da súa terra
A súa terra aldraxada, humillada, violada, maltratada e usurpada*

*Os palestinos apedran a historia
E paréceme moi ben
A historia merece unha lapidación continua
Porque a historia é unha historia abominable
Unha historia de vencedores e vencidos
Unha historia de conquistadores e conquistados
Unha historia de forza que esmaga a razón
Unha historia que nos fala da razón só nalgunhas notas a pé de páxina
E a razón segue sendo aldraxada, humillada, violada, maltratada e usurpada*

*Os palestinos apedran a miña alma
E paréceme moi ben
A miña alma necesita pedradas palestinas
A miña alma estaría morta sen a vida que provoca a dor dunha pedra palestina
A miña alma só vive porque as pedras palestinas a seguen castigando
A miña alma está aldraxada, humillada, violada, maltratada e usurpada porque
os palestinos teñen que seguir tirando pedras.*

*E quero que a miña alma morra e descanse en paz
E quero que os carros de combate sexan unha nota a pé de páxina
E quero que a historia se escriba sen a razón das pedras palestinas*

EMILIO ALONSO

*Se me toca morrer,
quero que vivas
e contes a miña historia,
e vendas as miñas cousas,
e merques un corte de tea
e unhas cordas,
(que sexa branco, de cauda longa)
para que en Gaza un rapaz
mirando ao ceo á cara
esperando polo pai morto nunha chama
(e non se despediu, non lle deu tempo
nin do seu corpo sequera,
nin de si mesmo)*

Refaat Alareer (poeta e
tradutor palestino falecido polas
bombas de Israel o 7 de decembro de
2023)
“Se me toca morrer”
(trad. de Miguel González)

*poida ver o papaventos,
ese papaventos meu, por ti feito
voando alto
e poida crer por un momento
que devolvendo amor
alí hai un anxo
Se me toca morrer,
que dea esperanza,
que sexa unha historia.*

Refaat Alareer (poeta e
tradutor palestino falecido polas
bombas de Israel o 7 de decembro de
2023)
“Se me toca morrer”
(trad. De Miguel González)